

DE JONGEN

BIJ DE BUSHALTE

ESTHER SOLAR stond al een halfuur voor het Lilac Hill verpleeg- en revalidatietehuis te wachten, toen ze ontdekte dat de vloek weer had toegeslagen.

Haar moeder, Rosemary Solar, belde om uit te leggen waarom ze Esther nooit meer, onder geen enkele omstandigheid, zou kunnen komen ophalen. Boven op het dak van de auto had ze een pikzwarte kat met duivelse goudgele ogen aangetroffen – een zo onheilspellend voorteken dat ze niet meer kon autorijden.

Esther was geen moment uit het veld geslagen. Het spontaan ontwikkelen van fobieën was niets nieuws in de familie Solar. Dus liep ze naar de bushalte vier straten verderop. Haar rode cape, die wapperde in de avondbries, trok de aandacht van diverse voorbijgangers.

Ze dacht na over wat normale mensen in haar situatie zouden doen. Haar vader bivakkeerde nog steeds in de kelder waarin hij zichzelf zes jaar geleden had verschanst, haar broer Eugene was spoorloos (Esther vermoedde dat hij via een onzichtbare opening naar een andere dimensie was geglipt, iets wat hem wel vaker overkwam), en haar opa beschikte niet meer over de fijne motoriek om een auto te besturen (om nog maar te zwijgen van het feit dat hij Esther niet meer herkende).

Het kwam erop neer dat Esther weinig mensen had op wie ze in een crisissituatie kon terugvallen.

De bushalte lag er verlaten bij voor een vrijdagavond. Er zat alleen een lange donkere jongen die er met zijn lichtgroene ribbroek, suède jas en over zijn haar getrokken baret uitzag alsof hij uit een film van Wes Anderson was weggelopen. Hij zat zachtjes te snikken, dus deed Esther wat je hoort te doen als een totale vreemde emotioneel is in je bijzijn: ze negeerde hem volledig. Ze ging zitten, haalde haar versleten exemplaar van *The Godfather* tevoorschijn en probeerde te lezen.

De lantaarn boven hun hoofd knipperde aan en uit, zoemend als een wespennest. Als Esther haar ogen afgewend had gehouden, was het volgende jaar van haar leven misschien anders verlopen. Maar ze was nu eenmaal een Solar, met de onhebbelijke gewoonte om haar neus ongevraagd in andermans zaken te steken.

De jongen snikte dramatisch. Esther keek op en zag een grote blauwe plek op zijn wang, die in het lantaarnlicht donkerpaars leek. Er sijpelde bloed uit een snee bij zijn wenkbrauw, en de kraag van zijn overhemd – aan het patroon te zien duidelijk een tweedehandsje uit de jaren zeventig – was gescheurd.

De jongen snikte nog eens en gluurde vervolgens uit zijn ooghoeken naar haar.

Als het niet echt nodig was, praatte Esther liever niet met andere mensen. Soms vermeed ze het zelfs als het wél nodig was.

‘Hé,’ zei ze ten slotte. ‘Gaat het wel?’

‘Ik geloof dat ik beroofd ben,’ antwoordde de jongen.

‘Dat gelóóf je?’

‘Ik kan het me niet herinneren.’ Hij wees op de snee op zijn voorhoofd. ‘Maar mijn telefoon en portemonnee zijn weg, dus waarschijnlijk ben ik beroofd.’

Op dat moment herkende ze hem ineens. ‘Jonah? Jonah Smallwood?’

Hij was veranderd, maar had nog altijd dezelfde grote ogen, hoekige kaak en doordringende blik die hij als kind had gehad. Inmiddels had hij wel meer haar: een stoppelbaard en een dikke zwarte haardos die in een hippe kuif omhoogstond. Hij leek op Finn uit *The Force Awakens*, vond Esther. Heel aantrekkelijk dus. Jonah bestudeerde de sproeten op haar gezicht, hals en

armen, die leken op de verfspatten van een Jackson Pollock-schilderij, en de rode lokken die over haar heupen vielen, in een poging haar te plaatsen. ‘Hoe weet je mijn naam?’

‘Herken je me niet meer?’

Ze waren maar een jaar bevriend geweest, toen ze acht jaar oud waren, maar toch. Esther voelde een steek van verdriet dat hij haar blijkbaar was vergeten. Andersom was dat beslist niet zo.

‘We hebben samen op de basisschool gezeten. In de klas van juf Price. Je hebt me nog verkering gevraagd.’

Jonah had een zak hartjessnoep voor haar gekocht en een valentijnskaart voor haar gemaakt, met een tekening van twee puzzelstukjes in de vorm van een hartje en het onderschrift: *Wij passen bij elkaar*. Op de binnenkant van de kaart had hij haar gevraagd hem tijdens de pauze te ontmoeten.

Esther had op hem gewacht, maar Jonah was niet komen opdagen. Ze had hem zelfs nooit meer gezien.

Tot op dit moment.

‘O ja,’ zei hij langzaam. Op zijn gezicht verscheen een blik van herkenning. ‘Ik vond je leuk, omdat je een week na het uitkomen van de film tegen Per-kamentus’ dood hebt gedemonstreerd, recht voor de deur van boekhandel.’

Esther herinnerde zich nog precies hoe ze als zevenjarige – met knalrood haar en een bloempotkapsel – met een spandoek met daarop *RED DE TOVENAARS!* voor de plaatselijke boekhandel had gestaan. En ook nog het fragment uit het zesuurjournaal waarin een naast haar neerhurkende verslaggever had gevraagd: ‘Je beseft toch wel dat het boek al jaren geleden is verschenen en het einde niet meer kan worden veranderd?’ en ze onnozel met haar ogen knipperend in de camera had gestaard.

Terug naar de realiteit. ‘Ik vind het vreselijk dat er opnamen van bestaan.’

Jonah knikte naar haar knalrode cape die met een lint om haar hals zat gestrikt en naar de rieten mand aan haar voeten. ‘Zo te zien ben je nog altijd een beetje vreemd. Waarom zie je eruit als Roodkapje?’

Esther had al jaren geen vragen meer gekregen over haar voorliefde voor kostuums. Voorbijgangers op straat gingen er altijd van uit dat ze op weg was naar een of ander verkleedfeest. Haar leraren konden haar – tot hun grote

ergernis – nooit betrappen op kleding die in strijd was met de schoolvoorschriften, en haar medeleerlingen waren wel gewend dat ze eruitzag als Alice in Wonderland of Bellatrix van Detta-Zwarts en vonden het prima, zolang ze maar gebak de school in smokkelde. (Daarover hieronder meer.)

‘Ik was bij een grootouder op bezoek, dus het leek me toepasselijk,’ antwoordde ze.

Jonah leek het een bevredigend antwoord te vinden. Hij knikte in elk geval alsof hij haar begreep. ‘Zeg, heb jij contant geld bij je?’

Dat had Esther. In haar picknickmand zat 55 dollar, bestemd voor haar wegwezen-uit-dit-stompzinnige-gat-spaarfonds, waarvan het saldo inmiddels 2.235 dollar bedroeg.

Nog even over dat gebak. Tijdens Esthers brugklasjaar had East River High het kantinebeleid van de school ingrijpend veranderd, zodat er alleen nog maar gezonde maaltijden te krijgen waren, in plaats van de pizza’s, kipnuggets, aardappelkroketjes, patat, hamburgers en nachochips die de middelbare school nog enigszins draaglijk hadden gemaakt. Bij elk nieuw gerecht dat op het menu verscheen, zoals bloemkool-preisoep of gestoomde broccolitaart, kon je leerlingen geërgerd ‘Michelle Obama’ horen mompelen. Esther had haar kans schoon gezien om geld te verdienen. Ze had een partij chocolade brownies gebakken, die ze de volgende dag mee naar school had genomen en voor 5 dollar per stuk had verkocht, wat haar de mooie winst van 50 dollar had opgeleverd. Inmiddels was ze de junkfooddealer van de school geworden en bediende ze zoveel klanten op school dat ze het ‘Taartenvrouwetje’ werd genoemd.

Onlangs had ze haar terrein uitgebreid naar verpleeg- en revalidatietehuis Lilac Hill, waar het avontuurlijkste gerecht op het menu slappe knakworst met smakeloze aardappelpuree was. De zaken liepen uitstekend.

‘Hoezo?’ vroeg Esther aarzelend aan Jonah.

‘Ik heb geld nodig voor een buskaartje. Als jij me wat geld geeft en even je telefoon leent, maak ik het bedrag meteen vanaf mijn bankrekening over naar de jouwe.’

Het klonk riskant, maar Jonah zag er gehavend, bebloed en betraand uit, en ergens beschouwde ze hem nog steeds als dat lieve jongetje dat haar leuk genoeg had gevonden om een valentijnskaart voor haar te maken.

Dus zei ze: ‘Hoeveel heb je nodig?’

‘Hoeveel heb je? Dan neem ik dat en maak ik dat bedrag aan je over.’

‘Ik heb 55 dollar.’

‘Dan neem ik 55 dollar.’

Jonah stond op en kwam naast haar zitten. Hij bleek langer en magerder dan ze had gedacht, als een uitgeschoten maïskolf. Ze keek toe, terwijl hij de Mobiel Bankieren App op haar telefoon opende, inlogde, het rekeningnummer invulde dat ze opgaf en de transactie bevestigde.

Transactie succesvol, gaf de app aan.

Dus maakte ze haar picknickmand open en overhandigde hem de 55 dollar die ze die dag in Lilac Hill had verdiend.

Jonah schudde haar de hand. ‘Bedankt,’ zei hij. ‘Superaardig van je, Esther.’ Toen stond hij op, knipoogde en verdween. Voor de tweede keer.

Zo kwam het dat Jonah Smallwood haar tijdens een warme benauwde zomeravond 55 dollar afhandig maakte en in vier minuten tijd de volgende voorwerpen van haar jatte:

- de armband van haar oma, rechtstreeks van haar pols;
- haar iPhone;
- een rol Fruittella die ze voor de terugrit had bewaard, uit haar picknickmand;
- haar bibliotheekkaart (waarmee hij een exemplaar van *Romeo en Julia* leende en zodanig met graffiti toetakelde, dat ze later een boete van 19,99 dollar moest betalen);
- haar exemplaar van *The Godfather*;
- haar bijna definitieve lijst van nachtmerries;
- en haar waardigheid.

Esther was zo in beslag genomen door de gênante herinnering aan haar Per-kamentus-protest, dat ze de diefstal pas opmerkte toen de bus zes minuten en negentien seconden later kwam aanrijden. ‘Ik ben bestolen!’ riep ze tegen de buschauffeur. Waarop de buschauffeur reageerde met: ‘Geen tuig in mijn bus!’ en de deur voor haar neus dichtdeed.

(Misschien had Jonah niet ál haar waardigheid gestolen, maar was de buschauffeur met het laatste restje ervan weggereden.)

Hoe Esther Solar door Jonah Smallwood werd bestolen, is dus een vrij eenvoudig verhaal. Maar hoe ze vervolgens verliefd op hem werd, is een stuk ingewikkelder.

2

HET LICHT-

EN SPOOKHUIS

ESTHER DEED er drie uur, dertien minuten en zevenendertig seconden over om naar haar huis te lopen, dat aan de buitenste rand van de buitenwijk van de stad lag. De stad was in tegengestelde richting gegroeid dan de projectontwikkelaars hadden verwacht, zodat de nieuwbouwwijk in afgelegen braakland was komen te liggen.

Tijdens de lange wandeling terug scheurde de hemel open en stortte water over haar uit, zodat Esther drijfnat, bibberend en onder de modder haar voordeur bereikte.

Zoals gewoonlijk fonkelde het huis van de familie Solar als een juweel in de verder onverlichte straat. Een zachte bries waaide door de bomen in de voortuin, die in de buitenwijk net een bos leken. Een paar jaar eerder had een aantal burens zich beklaagd over het voortdurend brandende licht in het Solar-huis, waarop Rosemary Solar acht eikenbomen had geplant, die wortel hadden geschoten en in zes maanden tijd van magere scheuten waren uitgegroeid tot reuzen die het huis volledig afschermden. Tijdens de groei had Rosemary de takken volgehangen met honderden amuletten. De blauwzwarte amuletten met witte glazen in het midden waren bedoeld om het kwaad af te weren, maar hun sinistere getinkel in de wind had tot dan toe alleen padvindsters, Jehova's getuigen en kinderen tijdens Halloween op afstand gehouden.

Eugene zat op de trap van de felverlichte veranda. Hij zag eruit als een

tijdreiziger die net terug was van een Beatles-concert, compleet met Ringo's kapsel en Johns modeflair.

Esther en Eugene waren een tweeling, al kon niemand dat geloven. Eugene was donker, en Esther blond. Hij was lang en tenger, zij klein en mollig. Haar huid was bezaaid met sproeten, en de zijne lelieblank.

'Hoi,' zei Esther.

Eugene keek op. 'Ik heb mam gezworen dat je nog leeft, maar ze is al grafkisten aan het bekijken op het internet. Het kleurenschema van je begrafenis wordt roze en zilver, zei ze.'

'Getsie. Ik heb haar wel honderd keer gevraagd om een begrafenis met stijlvol zwart en ivoorwit.'

'Ze heeft de diashow bekeken die ze vorig jaar voor onverwachte sterfgevallen heeft gemaakt en nieuwe foto's toegevoegd. Het eindigt nog steeds met *Time of Your Life* van Green Day.'

'God, wat saai. Ik weet niet wat ik tragischer zou vinden, om op mijn zeventiende te sterven, of om de meest afgezaagde begrafenis aller tijden te hebben.'

'Roze met zilver is helemaal niet afgezaagd, eerder smakeloos.' Eugene keek haar oprecht bezorgd aan. 'Alles oké?'

Esther wrong haar lange haren uit, die bloedrood leken als ze nat waren. 'Ja. Ik ben beroofd. Nou ja, niet echt beroofd. Opgelicht. Door Jonah Smallwood. Weet je nog, die jongen die me op de basisschool op Valentijnsdag heeft laten zitten?'

'Op wie je zo verliefd was?'

'Precies, die. Hij blijkt een getalenteerde zakkenroller en heeft 55 dollar van me gestolen, én mijn Fruittella.'

'Voor de tweede keer in je hemd gezet. Ik hoop wel dat je wraak gaat nemen.'

'Uiteraard, broertje.'

Eugene stond op en sloeg een arm om haar heen. Samen liepen ze het huis in, onder het hoefijzer en het bosje gedroogde polei boven de voordeur door en over de zoutlijnen van de vorige nacht.

Het huis van de Solars was een somber, oud victoriaans hol waar het al-

tijd schemerde, met donkere houten lambrisering, rode Perzische tapijten en lichtgroen beschimmelde muren. Het soort huis waar spoken zich graag ophielden of waarvan de burens geloofden dat er een vloek op de bewoners rustte. In het geval van de Solar's was het allebei waar.

Dit zou mensen opvallen, als ze tenminste werden binnengelaten:

- Alle lichtschakelaars zaten met ducttape in de aan-stand vastgeplakt. De Solar's waren dol op licht. Eugene nog het meest. Speciaal voor hem waren de gangen behangen met lichtslingers, en op elk vrij oppervlak van de meubels en een groot deel van de vloer stonden lampen en kaarsen.
- De schroeiplekken van de Grote Brand uit 2013, toen de stoppen waren doorgeslagen en Eugene in paniek zijn slaapkamer uit was gestormd en een paar dozijn kaarsen in de gang omver had gelopen, waardoor de gipsmuur in brand was gevlogen.
- De trap naar de bovenste verdieping was gebarricadeerd door een allegaartje van afgedankte meubels, met name omdat Esthers vader, Peter Solar, halverwege zijn renovatiewerkzaamheden aan die verdieping was getroffen door zijn eerste beroerte en met zijn werkzaamheden was gestopt, maar ook omdat Rosemary oprecht geloofde dat het er spookte. (Alsof een spook alleen boven zou rondwaren en zo beleefd zou zijn om de bewoners beneden zijn paranormale activiteiten te besparen. Echt niet.)
- Op de afgeplakte lichtschakelaars en luxaflex voor de ramen na, waren de muren helemaal kaal. Geen foto's, geen affiches en al helemaal geen spiegels. Nérgens.
- De konijnen in de keuken.
- Fred, de valse haan, die Rosemary overal volgde en – volgens Rosemary tenminste – in werkelijkheid een kobold uit de Litouwse legendes was.

Toen Esther en Eugene de huiskamer binnenkwamen, stond *Time of Your Life* inderdaad zachtjes op. Rosemary Solar, begin veertig, zat op de bank voor de televisie naar de diashow te kijken die ze een paar jaar geleden had

gemaakt voor het geval een van haar kinderen onverwacht zou overlijden. Ze had bruin haar tot op haar schouders, en als ze bewoog rinkelden de geluksbedeltjes aan de armbanden en ringen om haar magere polsen en vingers, net als de geluksmunten die ze met glitterdraad in de boord, manchetten en zakken van haar kleren had vastgenaaid.

Dit beschouwde Esther als typerend voor haar moeder:

- In haar jonge jaren was Rosemary een geweldige *roller derby*-schaatsster geweest, met als bijnaam ‘het vrouwbeest’. Op Esthers lievelingsfoto stond ze in rolschaatsen en sporttenu op de racebaan, en leek ze griezelig veel op Eugene: dezelfde donkere haren, bruine ogen en lieleblanke, sproetloze huid.
- Rosemary was op haar achttiende al eens getrouwd geweest, met een man die haar een dun sikkelvormig litteken dwars door haar linkerwenkbrauw had bezorgd. Zijn naam en lot werden nooit genoemd. Esther stelde zich graag voor dat hij kort nadat Rosemary hem de bons had gegeven een langzame pijnlijke dood was gestorven; of misschien was hij opgegeten door wilde honden, of geleidelijk gekookt in een vat olie.
- Als beroepshovenier hoefde Rosemary een plant maar aan te raken om hem te laten groeien. Bloemen bloeiden door haar aanwezigheid en bogen zich naar haar toe als ze voorbijliep. Nadat ze de eikenbomen in de voortuin had toegefluisterd, waren ze gehoorzaam de lucht in geschooten. Ze had iets magisch.

Esther hield het meest van Rosemary’s magie. Al sinds haar kindertijd – zelfs toen ze niet meer in feeën, de Kerstman en brieven van Zweinstein geloofde – was ze zich bewust geweest van de geheimzinnige kracht die haar moeder uitstraalde.

Die magische kracht was een soort onzichtbaar zilveren koord dat moeder en dochter met elkaar verbond, ongeacht de afstand tussen hen. Het was de reden dat Rosemary haar slaapkamer binnenkwam als Esther een nachtmerrie had. En waarom ze Esthers hoofdpijn, kiespijn of buikpijn kon laten verdwijnen door simpelweg een hand op haar voorhoofd te leggen.

Totdat de vloek weer eens had toegeslagen. Peter had een beroerte gekregen en zich teruggetrokken in de kelder. Ze hadden geldzorgen gekregen. Rosemary was gaan gokken en had zo wanhopig graag willen winnen, dat ze geleidelijk door haar angst voor ongeluk was verteerd. Het koord tussen moeder en dochter was steeds dunner en zwakker geworden en ten slotte gebroken. Esther hield nog altijd zielsveel van haar moeder, maar Rosemary's magie had zijn kracht verloren, en ze was langzaam maar zeker akelig veel op een gewoon mens gaan lijken.

En als er iets akelig was, dan waren het gewone mensen.

Rosemary veerde overeind van de bank en vloog Esther om de hals, een onaangedane Fred onder haar arm klemmend. Ze rook naar salie en cederhout, haar kleren geurden naar alsem en kruidnagel, en haar adem bevatte een vleug polei. Allemaal kruiden bedoeld om het ongeluk af te weren. Rosemary Solar rook als een heks, en de meeste buurtbewoners geloofden ook dat ze dat was, en misschien zag ze zichzelf ook graag zo, maar Esther wist wel beter.

‘Ik was zó ongerust,’ zei Rosemary terwijl ze Esthers natte haren uit haar gezicht streek. ‘Waar was je? Waarom nam je je telefoon niet op?’

Esther genoot van haar omhelzing en ongerustheid. Ze verlangde ernaar om net als in haar kindertijd troost te zoeken in haar moeders armen. Maar de verzwakte helende kracht van Rosemary's handen kon niet goedmaken dat ze Esther voor de zoveelste keer aan haar lot had overgelaten. Dus duwde ze haar moeder weg.

‘Als jij me gewoon zoals afgesproken had opgehaald, was ik onderweg naar huis niet zo bruut overvallen.’ Het zakkenrollen van Jonah kon nauwelijks een overval genoemd worden, maar dat hoefde Rosemary niet te weten. Soms had Esther gewoon behoefte om haar moeder een schuldgevoel te bezorgen.

‘Ben je overvallen?’

‘Brúút overvallen. Je had me moeten ophalen.’

Rosemary keek getergd. ‘Maar ik had een zwarte kát gezien.’

Voor de zoveelste keer voelde Esther die vreemde pijnlijke mengeling van aantrekken en afstoten die de laatste jaren haar relatie met haar moeder ken-

merkte. Aan de ene kant wilde ze een hand tegen Rosemary's wang leggen en haar verzekeren dat alles goed zou komen; aan de andere kant was er dat afschuwelijke boze gevoel, omdat het niet eerlijk was. Het was niet eerlijk dat haar moeder zo was geworden. En dat de vloek de Solars zo belachelijk bang had gemaakt.

‘Zeg tegen je vader dat je weer veilig thuis bent,’ zei Rosemary ten slotte.

Esther liep naar de kleine goederenlift in de keuken, vond het notitieblok en de pen die daar rondslingerden en schreef: *Ik ben veilig thuis. Vergeet alle eerdere berichten van het tegendeel. Ik mis je. Liefs, Esther.* Ze rolde het briefje op, legde het in de lift en liet die over de katrol naar de kelder zakken. Ooit was de lift misschien gebruikt om hout voor de boiler naar beneden te laten zakken, inmiddels fungeerde de lift uitsluitend nog als communicatiemiddel.

‘Hallo, Esther,’ galmde Peter Solars stem even later door de liftschacht. ‘Ik ben blij dat je niet meer wordt vermist.’

‘Hoi, pap,’ riep ze terug. ‘Wat kijk je deze week?’

‘Op dit moment *Mork & Mindy*. Ik heb de vroegere uitzendingen nooit gezien. Het is erg grappig.’

‘Leuk.’

‘Ik hou van je, schat.’

‘Ik ook van jou.’ Esther sloot de liftdeur en liep naar haar slaapkamer. De honderden brandende kaarsen in de gang sisten door de druppels water die van haar haren en kleren vielen. Esthers kamer had iets van een ondergrondse schuilkelder uit een postapocalyptische film waar alle kunst uit het Louvre, Rijksmuseum en het Smithsonian was opgeslagen om de mensheid voor de vergetelheid te behoeden. De meeste meubels waren van haar opa en oma geweest: het zwarte metalen ledikant, het teakhouten bureau, de handgesneden kist die haar opa in Azië had gekocht, de Perzische tapijten op de houten vloer – alles wat Esther uit hun schilderachtige huisje had weten te redden. In tegenstelling tot in de rest van het huis hingen de muren vol ingelijste schilderijen, Indiase wandtapijten en zelfgetimmerde boekenplanken, die het rode behang bijna aan het oog onttrokken.

En kostuums. Overal kostuums. Kostuums die uit de kledingkast puilden, kostuums die in diverse fasen van ontwikkeling aan het plafond hingen,

kostuums die op drie antieke paspoppen gespeld zaten. Reusachtige hoepelrokken en glanzend zwarte baljurken en donkergroene stroken boterzacht leer. Pauwenveren en parelsnoeren en koperen zakhorloges die allemaal een andere tijd aangaven. Een Singer-naaimachine – van haar overleden oma – waarover lappen fluweel en zijde klaarhingen om in patronen uitgeknipt te worden. Aan elke bedstijl hing een tiental maskers. Er was een ladekast vol make-up: potten met gouden glitter, turkooizen oogschaduw, spierwit gezichtspoeder, vloeibare latex en oogverblindende vuurrode lippenstift.

Normaal gesproken weigerde Eugene haar kamer binnen te gaan. Niet alleen omdat het er door alle spullen extra donker leek, maar ook omdat de lichtschakelaar niet vastgeplakt zat en het licht in theorie elk moment door een wraakzuchtig spook uitgedaan kon worden. (Eugene maakte zich vaak zorgen over wraakzuchtige spoken. Heel vaak zelfs.)

Esther zette haar picknickmand neer. Ze wilde net haar natte cape uittrekken, toen ze naast een zwaarbeladen kapstok in de hoek van de kamer een schim ontdekte. Hephzibah Hadid stond met grote verschrikte ogen half verborgen achter een verzameling sjaals, als een spook dat per ongeluk was betrapt.

‘Jezus, Heph.’ Esther greep naar haar borst. ‘Ik heb toch gezegd dat je hier niet zo geruisloos kunt rondwaren?’

Hephzibah wierp haar een verontschuldigende blik toe en kwam tevorschijn uit de hoek.

Tijdens de eerste drie jaar van hun vriendschap was Esther ervan overtuigd geweest dat Hephzibah haar denkbeeldige vriendin was. Met goede reden. Hephzibah praatte namelijk met niemand, en leraren gaven haar ook nooit een beurt omdat ze met niemand praatte. Ze hing gewoon om Esther heen en volgde haar overal naartoe, wat Esther niet erg vond, omdat ze een buitengewoon onaantrekkelijk kind was en haast geen vrienden had.

Alles aan Hephzibah was sprieterig en dun. Ze had sprieterig dun haar en sprieterig dunne ledematen, en net zulke asblonde haren en lichte ogen als het model Bar Refaeli.

Voordat Esther haar cape kon uittrekken, greep Hephzibah haar vast en omhelsde haar ruw – een zeldzaam teken van genegenheid. Toen ging ze weer

in de hoek van de kamer staan en keek haar met een ‘wat-is-er-gebeurd?’-blik aan. In de tien jaar dat ze elkaar kenden, waren ze erg goed geworden in non-verbale communicatie. Esther wist dat Heph wel kón praten – ze had haar één keer iets tegen haar ouders horen zeggen – maar nadat Hephzibah had ontdekt dat Esther had staan luisteren, had ze een maand niet tegen haar gepraat. Of tenminste, niet níét tegen haar gepraat. Nou ja, of zoiets.

‘Ik ben gerold door Jonah Smallwood. Weet je nog, die jongen uit de klas van juf Price, die me heeft beetgenomen door me eerst verliefd op hem te laten worden en toen te verdwijnen?’

Hephzibah wierp Esther een vuile blik toe, die ze interpreteerde als: ‘Ja, dat weet ik nog.’ Toen gebaarde Heph: ‘Heeft hij je weer belazerd?’

‘Ja. Hij heeft me 55 dollar afhandig gemaakt en de armband van mijn oma, mijn telefoon en mijn Fruittella gestolen.’

Hephzibah keek woedend.

‘Ja, ik weet het. Dat van die Fruittella is nog het meest achterbaks. Ik ben ook woedend.’

‘We gaan toch nog wel naar het feest?’ gebaarde Hephzibah.

Hoewel ze als kinderen uitstekend met elkaar hadden kunnen communiceren, hadden ze in hun tienerjaren de behoefte gekregen om zich uitgebreider uit te drukken, dus hadden Hephzibahs ouders een cursus dovengebaarentaal voor Heph, Eugene en Esther betaald.

Esther had geen zin om naar het feest te gaan. Ze had er al vanaf het begin geen zin in gehad. Op een feest zouden mensen zijn, en mensen hadden ogen, en die ogen zouden haar bekijken en veroordelende blikken toewerpen die in haar huid zouden branden, waardoor ze in het openbaar zou gaan hyperventileren, wat tot nog meer veroordelende blikken zou leiden. Maar Heph sloeg haar armen over elkaar en knikte abrupt in de richting van de voordeur, een gebaar dat Esther opvatte als: ‘Dit is een niet-onderhandelbaar vriendschappelijk verzoek.’

‘Getver, nou vooruit. Dan ga ik me omkleden.’

Hephzibah glimlachte. ‘Waarschijnlijk moeten we Eugene meenemen,’ gebaarde ze.

‘Klopt. Als mam nog uitgaat... We kunnen hem echt niet alleen laten.’

Eugene was niet alleen bang in het donker, hij kon er ook niet tegen om 's nachts alleen thuis te zijn. Als je alleen was, kwamen er enge wezens om je te halen. Dat beweerde hij tenminste.

Dus ging Esther haar broer halen.

Eugenes slaapkamer was het tegenovergestelde van de hare: de muren waren kaal, en behalve zijn eenpersoonsbed in het midden van de kamer, recht onder de plafondlamp, stonden er geen meubels. Eugene lag op zijn dunne matras, omringd door een tiental lampen en het driedubbele aantal kaarsen, alsof hij opgebaard lag op zijn eigen begrafenis. En dat was in zekere zin ook zo. Elke avond als de zon onderging, loste Eugene op en maakte plaats voor een schim die stilletjes door het huis sloop en als een spons elk lichtdeeltje probeerde op te zuigen, zodat hij genoeg licht zou geven om de duisternis op afstand te houden.

‘Eugene,’ zei Esther. ‘Heb je zin in een feestje?’

Hij keek op van zijn boek. ‘Waar?’

‘In de oude nikkelfabriek. Er zal een vreugdevuur zijn.’

Vuur was voor Eugene de enige betrouwbare lichtbron. Hij verafgoodde het nog meer dan holbewoners hadden gedaan. Hij verliet het huis nooit zonder zaklamp, reservebatterijen, lucifers, een met paraffine doordrenkte lap, aanmaakstokjes, een vuurboor, vuursteentjes en diverse gasbranders. Dankzij de padvinderij was hij al vanaf zijn achtste in staat om vuur te maken. Hij zou een enorme aanwinst zijn voor elke gemeenschap die na een Apocalyps probeerde te overleven, ware het niet dat hij er vanaf de schemering tot aan zonsopgang niet tegen kon om zonder licht buiten te zijn.

Eugene knikte en sloeg zijn boek dicht. ‘Ik ga mee.’

Nadat Esther zich als Wednesday Addams had verkleed, gingen ze op pad, de drie vreemdste tieners van de stad: een spook dat niet praatte, een jongen die de duisternis haatte, en een meisje dat altijd verkleed ging als iemand anders.

Een uur later kwamen ze aan bij de nikkelfabriek, een paleis van metaal en roest dat roodgloeiend zag door het vreugdevuur dat er binnen brandde. Door de raamloze vensters vielen schaduwen van dansende tieners die als motten om het vuur cirkelden.

‘Nou, laten we het feestje eens wat opleuken met onze vreemdheid,’ zei Esther, terwijl ze naar de fabriekshal liepen.

Soms hielden kunstenaars tentoonstellingen of werden er experimentele films vertoond in de oude fabriek, of lieten hippe stellen er hun trouwfoto’s maken, maar het gebouw werd voornamelijk gebruikt door mensen die ervan droomden de nieuwe Banksy te worden en door middelbare scholieren die zich tijdens de weekenden wilden bezatten. De ingang was afgesloten door een hek van metaalgaas. Alsof dat een horde wilde tieners die het laatste weekeinde van hun zomervakantie wilden vieren, kon buitenhouden. Het metaalgaas was al doorgeknipt met een betonschaar. Tieners waren net vossen bij een kippenren: ze zouden altijd een manier vinden om binnen te komen.

Muziek schalde uit draagbare boxen. In de grote galmende fabriekshal klonk het gelach en geklets extra luid. Op een meter of vijf voor het hek stootte Esther op het krachtveld. Heph en Eugene merkten pas na vijf passen dat ze niet meer naast hen liep. Ze stonden stil en keken om.

‘Gaan jullie maar vast,’ zei Esther. ‘Ik blijf nog even buiten in de frisse lucht.’

Heph en Eugene keken elkaar zwijgend aan. In Hephzibahs geval was dat niet verwonderlijk, aangezien ze nooit praatte. Eugene zweeg eveneens, om zich niet als een hypocriet te gedragen.

‘Drink jezelf moed in en kom ons dan opzoeken,’ zei hij ten slotte. Hij stak zijn arm door die van Heph, en samen gingen ze naar binnen.

‘Oké, sociale fobie,’ zei Esther, terwijl ze een fles warme rode wijn opende die ze uit haar moeders voorraadkast had gejat. ‘Tijd om te verdrinken.’

Ze nam drie grote teugen. De wijn had een exotische, rottende nasmaak, maar dat kon haar niet schelen. Tieners dronken geen alcohol omdat ze het lekker vonden, maar omdat het een nuttig hulpmiddel was om je zelfverzekerder, grappiger en minder sociaal onbeholpen te voelen.

Het ergste was dat angst niet alleen je manier van denken en praten beïnvloedde, en hoe je je ten opzichte van anderen gedroeg, maar ook je hartslag, je ademhaling, je eetpatroon en je slaap. Angst voelde als een anker dat in je rug was geslagen. De weerhaken zaten vast in je longen, hart en ruggengraat,

en het gewicht trok je de diepte in, naar de modderige zeebodem. Het goede nieuws was dat je op den duur gewend raakte aan het gevoel bijna te stikken en elk moment een hartaanval te kunnen krijgen. Je hoefde alleen een van die weerhaken vast te grijpen, er een ruk aan te geven en te zeggen: ‘Hoor eens, rotzak. We gaan niet dood. We hebben nog van alles te doen.’

Esther probeerde het. Ze haalde een paar keer diep adem en probeerde ondanks de beklemming op haar borst haar longen met lucht te vullen. Het hielp niet veel, want angst is gewoon een rotzak. Dus dronk ze nog meer wijn en wachtte tot de alcohol de strijd met haar demonen zou aangaan. Tenslotte was ze een doodnormale zeventienjarige.